

Predstavljen kot 'Najboljši saksofonist današnje mlajše generacije' v reviji *The Sax*, **Miha Rogina** slovi po inovativnih interpretacijah glasbenih del. Je dobitnik 1. nagrade na 10 mednarodnih tekmovanjih. Sodeloval je z mnogimi vodilnimi glasbeniki kot Pierre Boulez in Fabio Luisi ter nastopil na velikih mednarodnih koncertnih odrih širom Evrope, Azije, Amerike in Afrike kot dunajska Musikverein, pariška Salle Pleyel, Großes Festspielhaus v Salzburgu in japonska Izumi Hall.

Študij saksofona je začel v Ljubljani pri prof. Matjažu Drevenšku, nadaljeval pa v Franciji pri Jean-Yves Fourmeauju, Vincent Davidu in na prestižnem CNSM de Paris pri Claude Delangleu, kjer je diplomiral z odliko. Izpopolnjeval se je na sloviti Eastman School of Music v ZDA. Po študiju saksofona je z odliko zaključil študij orkestrskega dirigiranja na Universität für Musik und Darstellende Kunst na Dunaju, kjer je študiral pri Johannesu Wildnerju, Bertrandu Debillyju in Urošu Lajovicu, zatem pa še študij zborovskega dirigiranja pri Thomasu Langu na isti inštituciji.

Kot solist je nastopil s številnimi orkestri, kot so Dunajski simfoniki, Tajska filharmonija, Hofferska filharmonija, simfonični orkestri Bruges, Saint Maur in Paris Laureates, kot tudi Slovenska filharmonija in Simfonični orkester RTV Slovenija. Kot aktivni komorni glasbenik koncertira s pianistko Sae Lee, s katero nastopata po svetu kot Duo Kalypso.

Miha Rogina je profesor za saksofon na Akademiji za glasbo Univerze v Ljubljani. V letih 2013-2016 je deloval kot gostujoči profesor na univerzi Senzoku Gakuen v Tokiu, od leta 2017 pa kot gostujoči profesor predava tudi na Osaka College of Music (Japonska) in Sibelius Akademiji v Helsinkih. Mojstrske tečaje vodi na univerzah po Japonski in Evropi ter deluje kot član žirij domačih in mednarodnih tekmovanj.

Kot dirigent je vodil več orkestrrov, med njimi Orkester in Zbor Slovenske filharmonije, Simfonični orkester RTV Slovenija, Simfonični orkester SNG Ljubljana, orkester Slovaške filharmonije, Komorni orkester pariškega konservatorija in Pihalni orkester Akademije za glasbo. Je član dunajskega zbora Wiener Singverein, s katerim je sodeloval pod vodstvom dirigentov kot Riccardo Muti, Mariss Jansons, Daniel Barenboim idr.

Pihalni orkester Akademije za glasbo Univerze v Ljubljani je bil ustanovljen v študijskem letu 1992/93. Sestavlja ga približno 75 študentov pihal, trobil in tolkal, pa tudi godal in drugih instrumentov s strunami ter instrumentov s tipkami. Njegov dirigent in umetniški vodja je bil ob ustanovitvi red. prof. Milivoj Šurbek. Leta 2014 je kot skrbnik orkestra nastopil izr. prof. Simon Dvoršak, v letu 2015 je to vlogo prevzel doc. Marko Hribernik, leta 2017 pa izr. prof. Miha Rogina. Orkestrrov repertoar zajema širok spekter standardne klasične in sodobne literature, posega pa tudi po popularnem in jazzy stilu. Pozornost posveča slovenskim skladbam za to zasedbo, predvsem v sodelovanju z Oddelkom za kompozicijo UL AG. Mladim glasbenikom daje možnost, da se na podlagi uspešno opravljene avdicije z orkestrom predstavijo kot solisti. Sodelovali so z Zborom Slovenske filharmonije, kot tudi s posamezniki iz Orkestra Slovenske filharmonije, Policijskega orkestra in Orkestra Slovenske vojske.

PIHALNI ORKESTER UL AG

Pikolo:

Alenka Bogataj
Sara Brumat

Flavta:

Maruša Alegro
Alja Boštjančič
Nuša Dolinšek
Tjaša Forte
Anica Mičić
Tjaša Pauko
Lara Senica

Altovska flavta:

Polona Šuligoj

Oboe:

Antonino Facella
Ana Gjuravska

Angleški rog:

Anamari Dragičević

Es klarinet:

Nina Tomič

Bb klarinet:

Adam Atanasov
Urban Erker
Matija Francuski
Jan Junger
Špela Pokorn
Anže Popovič
Matija Raičević
Lara Ramšak
Manca Skalar Demšar
Matic Sotošek
Jan Ulaga
Luka Vovk
Jan Zver

Altovski klarinet:

Urška Sikovšek

Basovski klarinet:

Anže Plesnik-Zupanc

Kontraaltovski klarinet:

Benjamin Burger

Fagot:

Eva Fritz
Jure Mesec

Kontrafagot:

Janez Pincolič

Sopranski saksofon:

Arijan Mačak

Altovski saksofon:

Tia Ivajnsič
Vida Kregar
Kristina Neli Lampe

Tenorski saksofon:

Katarina Kostić
Dora Mlinarič
Marko Petek
Jan Tominič

Baritonski saksofon:

Boštjan Rojc
Agata Živoder

Rog:

Kristina Klančar
Tadej Kopitar
Blaž Košec
Sara Hartman

Trobenta:

Åsne Røsand Bøe
Matic Kavcl
Jernej Maček
Petar Rebič
Rok Škerjanec
Milor Vagnini
Blaž Trobas
Živa Žohar

Pozavna:

Niko Mir
Žan Plohl
Žan Repovž
Andrija Šafran

Evfonij:

Luka Ovčjak
Žan Pečenik
Luka Zapušek

Tuba:

Žiga Kališnik
Januš Šuš

Tolkala:

Peter Jeretina
Janja Nagode
Vito Opeka
Martin Pinter
Inti Pucihar
Aleksander Simionov

Klavir/Čelesta:

Lucija Lorenzutti

Harfa:

Dominika Kastelic
Verona Rapuc

Kontrabas:

Vanja Crnobrnja
Urban Čefarin

Univerza v Ljubljani
Akademija za glasbo

KONCERTNA SEZONA 2021/2022

Koncertni cikel Tutti

Sreda, 13. april 2022, ob 19.30
Slovenska filharmonija, Dvorana Marjana Kozine

PIHALNI ORKESTER AKADEMIJE ZA GLASBO UNIVERZE V LJUBLJANI Dirigent: izr. prof. Miha Rogina

Letni koncert 2021/22
BILO JE NEKOČ V AMERIKI

Spored:
Paul Creston (1906-1985)
CELEBRATION OVERTURE, OP. 61

Robert Russell Bennett (1894-1981)
SYMPHONIC SONGS
I. Serenade
II. Spiritual
III. Celebration

James Charles Barnes (1949)
SIMFONIJA ŠT. 3, OP. 89
I. Lento
II. Scherzo
III. Mesto – *Za Natalie*
IV. Finale

www.ag.uni-lj.si

Paul Creston, rojen kot Giuseppe Guttovoggio imigrantskim staršem sicilijanskega porekla, je pričel komponirati, ko je bil še najstnik. Pri rosnih petnajstih letih je moral pustiti šolo, da je lahko pomagal preživljati svojo družino. A vseeno je sam nadaljeval z učenjem harmonije, kontrapunkta in orkestracije v svojem prostem času. Sam se je tudi naučil igrati violino. Kot imigrant je v skladu s takratno prakso prevzel bolj ameriško ime Creston. To je bila izpeljanka iz njegovega vzdeyka »Cress« po vlogi Crespina, ki ga je nekoč igral v šolski predstavi. Ime Paul pa je izbral, ker mu je bilo preprosto všeč. Njegova kompozicijska kariera se je uradno pričela leta 1939, ko je prejel prestižno Guggenheimovo štipendijo. Le dve leti kasneje je dobil nagrado Newyorškega kroga kritikov in postal eden izmed najbolj obetavnih mladih ameriških skladateljev. Njegova dela kažejo na individualno obravnavo harmonije, pri čemer prevladujejo razširjeni trizvoki, ki temeljijo na seriji harmonsko tujih tonov, pri čemer se izogibajo sekvencam in razvezovanju, torej vsemu, kar bi lahko vzpostavilo tonalno središče. Druge značilnosti njegovega sloga pa so dolge, tekoče in motivično zasnovane melodije in seveda barvita orkestracija.

V sredini 20. stoletja je bilo moč občutiti pomanjkanje sodobnega repertoarja za zasedbe pihalnih orkestrrov. Tega se je zavedal tudi skladatelj in dirigent Edwin Franko Goldman, ki je rešitev za to našel v naročanju mnogih novih del. Tako je za namene srečanja Ameriškega združenja kapelnikov leta 1954 nastala Crestonova **Slavnostna uvertura, op. 61**. Delo je oblikovno grajeno po vzoru italijanskih uvertur iz časa baroka. Tako je skladba zgrajena iz treh delov: hitrega, počasnega in hitrega. Vsak del zaznamuje samostojna tema s svojim karakterjem. V prvem delu prevladuje močan koračniški značaj, tema pa je zaznamovana z ritmičnim vzorcem, ki ga lahko slišimo že čisto na začetku skladbe. Po kratkem, polno orkestriranem uvodu, se skladba nekoliko umiri in v klarinetih prvič zaslišimo prvo temo v njeni celoti. Takoj za tem variacijo teme v vzporednih trizvokih ponovijo korneti. V nadaljevanju spremljamo še več variacij in ponovitev prve teme vse do umiritve in prestopa v srednji del skladbe. Ta del nam prinese novo gradivo s pastoralnim značajem. Kmalu po umiritvi nam solo oboa predstavi osrednjo temo tega dela, ki jo v nadaljevanju skladbe zaslišimo v evfoniji in kasneje v klarinetih ter oboah. Skladatelj nato pastoralno vzdušje za kratek čas pretrga z bolj udarno orkestracijo, a se kmalu vrne z zadnjo ponovitvijo teme, ki jo tudi tokrat slišimo v solo oboi. Zadnji del nam vrne hitrejši tempo in z njim bolj poskočen značaj. Kmalu po začetku dela v tubah zaslišimo še zadnjo temo, ki jo skladatelj tako kot v prejšnjih dveh delih predstavlja v različne instrumente. Temo zadnjič slišimo v vzporednih durovih trizvokih tub in rogov, kar nas privede do mogočnega zaključka dela. Skladatelj je o svojem delu

dejal: »Zanimala me je melodična zasnova, barvanje s harmonijami, ritmični utrip in formalno razpredanje, ne pa tudi naravne omejitve ali praviljične pripovedi. Bistveni del vrednosti glasbenega dela je odvisen od povezanosti glasbenih elementov v enovito celoto.«

Potrebno po širitvi repertoarja za pihalne orkestre so čutili tudi v Kappa Kappa Psi in Tau Beta Sigma – ameriška fakultetna bratovščina in sestrstvo za člane godb –, kjer so v petdesetih letih prejšnjega stoletja ustanovili program naročanja novega godbenega repertoarja. V sklopu tega programa je leta 1957 naročilo prejel tudi **Robert Russell Bennett**, ameriški skladatelj, dirigent in aranžer, ki se je sicer primarno udeleževal na področju Broadwaya. Za program je napisal skladbo **Simfonične pesmi** (1957), ki s svojimi tremi stavki deluje kot suita, na kar namigujejo harmonska struktura, plesni značaj skladbe in naslov prvega stavka. Podobno kot v Crestonovi skladbi lahko tudi tukaj zasledimo zaporedje hitro – počasi – hitro, le da je zdaj razpeto med tri stavke. Prvi stavek, *Serenada*, se začne v 3/8 taktu, a poslušalcu hemiole, ki so prisotne skozi celotni stavek, dajejo občutek, da se melodija giblje v 2/4 taktu. V stavku se nam kot solistični instrumenti predstavijo klarinet, evfonij, trobenta in pozavna. Drugi stavek nosi ime *Spiritual* in ima obliko ABA. Ponovno lahko prisluhnemo solističnim vložkom evfonija, korneta, roga, trobente, angleškega roga, flavte in pikola. V spremljavi medtem zaznamo navdih bluesa. Proti koncu se stavek popolnoma umiri, skladatelj pa poseže po novejši kompozicijski tehniki in za zaključek postreže z bikordom, ki je sestavljen iz durovega in molovega akorda. Zadnji stavek je poimenovan *Praznovanje* in služi kot spomin na stare mestne sejme in karnevale. Temu primeren je tudi značaj stavka, ki na svoj način posnema zvoke sejmov, karnevalov in cirkusov. Stavek je sestavljen iz mnogih nasprotujočih si sklopov in tekstur, s katerimi skladatelj raziskuje različna tonalna področja. To premikanje med tonalnimi centri poglobi asociacijo na karnevale, saj s tem skladatelj na nek način simulira njihovo nenehno premikanje.

Zadnjo skladbo programa je napisal skladatelj in zdaj upokojeni profesor kompozicije, orkestracije, aranžiranja, zgodovine in repertoarja pihalnih orkestrrov **James Charles Barnes**. Tudi ta skladba je nastala po naročilu, tokrat s strani Godbe zračnih sil Združenih držav. Ob naročilu Barnes ni prejel nikakršnih navodil in okvirjev glede skladbe, zato se je za to priložnost odločil napisati svojo **Tretjo simfonijo, op. 89** (1994), ki jo je naslovil **Tragična**. Tak naslov ji je dal, ker je skladbo pisal v najtežjem času svojega življenja, takoj po smrti svoje hčerke Natalie. Skladbo sestavljajo štiri stavlki, v katerih skladatelj uporablja najrazličnejše teksture in harmonske tehnike, ki so bile ob ob koncu 20.

stoletja že dobro poznane, a jih je tako kot Creston in Bennett vpel v strukturo tradicionalne glasbene oblike. A če smo pri prejšnjih dveh skladateljih lahko spremljali izmikjanju tonalnosti in občutku tonalnega centra, je pri Barnsu ravno nasprotno. Prvi stavek, *Lento*, je napisan v c-molu in se do neke mere drži strukture sonatne oblike, le da jo skladatelj nekoliko modificira in ji na koncu doda daljšo kodo. Sam skladatelj v predgovoru partiture zapiše, da je prvi stavek »delo velikih frustracij, grenkobe, obupa in malodušja«, občutkov, ki so bili posledica izgube hčerke. Drugi stavek, *Scherzo*, se tonalno premakne v subdominantno področje f-mola. Struktura stavka je preprosta tridelna oblika, kjer dele prepoznamo po orkestraciji. Okvirna dela sta napisna za pihala in tolkala, medtem ko je srednji del moč prepoznati po uporabi zadušnih trobil. Tematsko gradivo obeh delov se s celotnim orkestrom ponovi še na koncu stavka. Skladatelj je o tem stavku zapisal: »Scherzo nosi v sebi sarkazem in grenko sladkost, saj se ukvarja s pompoznostjo in napuhom določenih ljudi na tem svetu«. Tretji stavek, naslovljen *Za Natalie*, je po skladateljevih besedah »fantazija o tem, kakšen bi bil svet, če bi Natalie preživela«. Stavek je napisan v Des-duru in sledi strukturi ABCABC-koda. Zadnji stavek, *Finale*, za skladatelja predstavlja »preporod duha, spravo za vse«. Druga tema stavka je povzeta po luteranski himni *I am Jesus' Little Lamb*, ki so je peli na pogrebu skladateljve hčere. Temo preporoda potrjuje tudi oblika stavka, ki je ponovno sonatna, a je tokrat kot kontrast prvemu napisana v C-duru. Tri dni po tem, ko je Barnes dokončal simfonijo, se mu je rodil sin Billy. Skladatelj je takrat zapisal: »Če je tretji stavek namenjen Natalie, je *Finale* v resnici namenjen Billyju in našemu veselju, da smo po tragični smrti njegove sestre blagoslovljeni z njim«.

Komentarje k skladbam so pripravili študenti Oddelka za muzikologijo Filozofske fakultete: Nik Keber, Brina Dumančič, Natalija Selšek
Mentor: prof. dr. Gregor Pompe